

Sygn. akt III AUa 729/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Żurecki
Sędziowie	SSA Antonina Grymel SSO del. Anna Petri (spr.)
Protokolant	Elżbieta Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2016r. w Katowicach

sprawy z odwołania (...) Sp. z o.o. w D. ((...) Sp. z o.o. w D.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o składki

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Katowicach

z dnia 19 lutego 2015r. sygn. akt XI U 2202/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na rzecz ubezpieczonego (...) Sp. z o.o. w D. kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

/-/SSA A.Grymel /-/SSA M.Żurecki /-/SSO del. A. Petri

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 729/15

UZASADNIENIE

(...) Sp. z o.o. w D. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 31 lipca 2014r., którą uznano za nieprawidłowe stanowisko przedstawione w jej wniosku w sprawie ustalenia stopy procentowej

składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującej Oddział wnioskodawcy. Domagała się zmiany zaskarżonej decyzji i przyjęcia stanowiska prezentowanego we wniosku oraz zasądzenia na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego. Podniosła, że planowane wstąpienie spółki (...) w ogół praw i obowiązków spółki (...) jest podstawą do skorzystania przez Oddział wnioskodawcy z uprawnienia do stosowania wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe ustalonej dla spółki przejmowanej.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania wskazując, że w przedstawionym we wniosku zdarzeniu przyszłym nie zachodzi następstwo prawne, z którego wnioskodawca wywodzi prawo Oddziału do stosowania wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe ustalonej uprzednio dla spółki (...). Wyodrębnienie nowego pracodawcy i płatnika składek w postaci Oddziału wnioskodawcy powoduje obowiązek samodzielnego ustalenia dla niego stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe.

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2015r. Sąd Okręgowy w Katowicach zmienił zaskarżoną decyzję, uznając za prawidłowe stanowisko przedstawione we wniosku złożonym w dniu 25 lipca 2014r. przez (...) Sp. z o.o. w D. w sprawie ustalenia stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującej Oddział wnioskodawcy oraz zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na rzecz odwołującej kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd I instancji ustalił, że we wniosku o wydanie pisemnej interpretacji przepisów, złożonym w dniu 25 lipca 2014r. w trybie art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorca (...) Sp. z o.o. w D. (dalej Wnioskodawca) przedstawił, iż (...) Sp. z o.o. w C. (dalej Spółka) działa na polskim rynku od 2002r. i zgodnie z przepisami prawa odprowadza składki na ubezpieczenia społeczne, w tym ubezpieczenie wypadkowe. Na dzień 1 października 2014r. planowane jest ustanie bytu prawnego Spółki w wyniku jej połączenia z Wnioskodawcą w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h.

Przed planowanym połączeniem Wnioskodawca zamierza utworzyć Oddział w rozumieniu art. 5 pkt 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej. Na skutek połączenia Spółki, Wnioskodawca wstąpi we wszelkie jej prawa i obowiązki oraz przejmie jej cały majątek, którego część zostanie alokowana do Oddziału. W ramach Oddziału Wnioskodawca będzie prowadził działalność w tym samym zakresie i w takich samych warunkach, w jakich prowadzona jest obecnie działalność Spółki oraz będzie jej następcą prawnym w rozumieniu art. 494 § 1 k.s.h. Przedmiot działalności Spółki i Wnioskodawcy działającego w ramach Oddziału, określony według numerów PKD, będzie taki sam. Po połączeniu Spółki i Wnioskodawcy oraz przejściu majątku Spółki przez Oddział, Spółka zostanie wykreślona z KRS i przestanie istnieć. Przed dokonaniem połączenia Oddział, jako oddzielny pracodawca w rozumieniu przepisów Kodeksu pracy, nie będzie zatrudniał w Polsce pracowników, ani nie będzie płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne z innych tytułów.

Z chwilą przejścia zakładu pracy ze Spółki na Oddział, część spośród 387 pracowników Spółki według informacji na dzień 31 maja 2014r. przejdzie w trybie art. 23¹ k.p. do Oddziału, który zostanie odrębnym pracodawcą i płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne za przejętych pracowników. Część pracowników przejdzie natomiast do Wnioskodawcy. Po połączeniu Wnioskodawca w ramach Oddziału będzie wyłącznie kontynuował działalność Spółki, tj. prowadził działalność tego samego rodzaju, w tym samym zakresie i w tych samych warunkach, jak Spółka, przy użyciu majątku przejętego od Spółki oraz przy pomocy pracowników, którzy przejdą w trybie art. 23¹ k.p. do Oddziału. Nie zmienią się tym samym ich warunki pracy, a w szczególności nie zmieni się ryzyko wystąpienia wypadków przy pracy. Nie ulegnie zatem zmianie kategoria ryzyka, o której mowa w art. 31 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy

i chorób zawodowych, mająca wpływ na wysokość wskaźnika korygującego, ponieważ faktyczne okoliczności świadczenia pracy przez pracowników pozostaną bez zmian - będą one takie same, jak przed przejściem zakładu pracy i pracowników Spółki do Oddziału.

W związku z tym, Wnioskodawca stanął na stanowisku, że Oddział powinien opłacać składkę na ubezpieczenie wypadkowe od wynagrodzeń pracowników w wysokości stosowanej przez Spółkę bezpośrednio przed połączeniem, z uwagi na to, że Oddział, jako następcą prawny i kontynuator działalności Spółki, wstąpi na podstawie art. 93 § 2 w związku z art. 93 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych we wszelkie prawa i obowiązki Spółki, jako poprzedniego płatnika, związane ze składką na ubezpieczenie wypadkowe, w tym w szczególności w uprawnienia do stosowania stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe wynikającej z wysokości wskaźnika korygującego w ubezpieczeniu wypadkowym, która wynosiła 1,56 %.

W ocenie Wnioskodawcy, działając poprzez Oddział, wejdzie on w prawa i obowiązki Spółki jako płatnika składek na ubezpieczenie wypadkowe, w tym w szczególności w prawa i obowiązki Spółki dotyczące ustalania stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, za czym przemawiają następujące okoliczności:

- Wnioskodawca działający poprzez Oddział stanie się kontynuatorem działalności Spółki, w tym w szczególności jego Oddział przejmie pracowników Spółki

w trybie art. 23¹ k.p. i stanie się płatnikiem składek na ubezpieczenie wypadkowe tych pracowników, a także utrzyma zatrudnienie na poziomie porównywalnym do zatrudnienia w Spółce na koniec maja 2014r.;

- w związku tym, że Wnioskodawca działający w ramach Oddziału stanie się następcą Spółki i będzie prowadził działalność tego samego rodzaju, w tym samym zakresie i w tych samych warunkach, nie zmienią się czynniki wpływające na ocenę ryzyka wypadkowego w Oddziale. Czynniki te będą bowiem identyczne, jak czynniki istniejące w Spółce.

Z tych przyczyn, Oddział jako odrębny pracodawca i płatnik składek powinien korzystać z nabytego przez Spółkę uprawnienia do ustalenia wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe wynikającej ze wskaźnika korygującego w ubezpieczeniu wypadkowym.

W tym stanie faktycznym organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję i uznał za nieprawidłowe stanowisko Wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy uznał odwołanie za zasadne. Powołując się na przepis art. 10 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity: Dz. U. z 2013r., poz. 679 z późn. zm.) i art. 10 ust. 5 tej ustawy w związku z art. 83d ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015r., poz. 121 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą systemową wskazał, że odwołujący jako przedsiębiorca był uprawniony do wystąpienia do organu rentowego z wnioskiem o wydanie pisemnej interpretacji w zakresie objętym sporem.

Z przedstawionego przez Wnioskodawcę stanu faktycznego wynikało, iż dojdzie do sukcesji uniwersalnej - przejścia w drodze jednej czynności prawnej i z mocy samego prawa ogółu praw i obowiązków spółki przejmowanej na spółkę przejmującą. Stanowi ona jedną z podstawowych przyczyn połączenia. Podstawę prawną sukcesji stanowi art. 494 § 1 k.s.h., zgodnie z którym spółka przejmująca wstępuje z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej i ma wówczas miejsce sukcesja uniwersalna.

Po myśli art. 494 § 2 k.s.h., na spółkę przejmującą przechodzą wówczas w szczególności zezwolenia, koncesje oraz ulgi przyznane spółce przejmowanej chyba, że ustawa lub decyzja o ich udzieleniu stanowi inaczej.

Zdaniem Sądu Okręgowego - jak wynika ze stanowiska Wnioskodawcy - na skutek planowanego połączenia wstąpi on w przyszłości we wszelkie prawa i obowiązki Spółki i przejmie jej cały majątek, którego część zostanie alokowana do jego Oddziału. W ramach Oddziału Wnioskodawca będzie prowadził działalność w tym samym zakresie i w takich samych warunkach, w jakich prowadzona jest obecnie działalność Spółki i będzie jej następcą prawnym w rozumieniu art. 494 § 1 k.s.h. Przedmiot działalności Spółki i Wnioskodawcy działającego w ramach Oddziału, określony według PKD, również będzie taki sam.

Po połączeniu Spółki i Wnioskodawcy i przejściu majątku Spółki zostanie ona wykreślona z rejestru i przestanie istnieć.

Skoro zatem Wnioskodawca, jako spółka przejmująca, wstąpi z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki Spółki przejmowanej, to z dniem połączenia dojdzie do sukcesji uniwersalnej. Stosownie do art. 93 § 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity: Dz. U. z 2012r., poz. 749 z późn. zm.) w związku z art. 31 ustawy systemowej, obejmie ona także zobowiązania publicznoprawne.

Sąd Okręgowy wskazał, iż ustawa z dnia z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009r. Nr 167, poz. 1322 z późn. zm.), zwana dalej ustawą wypadkową, przewiduje dwa sposoby ustalenia wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe płatników zatrudniających co najmniej 10 osób oraz podlegających wpisowi do rejestru REGON. Zgodnie z art. 28 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 6 ustawy wypadkowej, ustala ją ZUS na podstawie przedłożonej przez płatnika informacji ZUS IWA składanej corocznie za trzy kolejne lata kalendarzowe lub zgodnie z art. 33 ust. 1 tej ustawy, wysokość tej stopy samodzielnie ustala płatnik. Drugi z wymienionych przepisów ma zastosowanie do nowych pracodawców i płatników składek, którzy dokonują zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych w związku z powstaniem tytułu do tych ubezpieczeń.

Sąd I instancji zauważył, iż przepisy ustawy wypadkowej i systemowej nie rozstrzygają jednak kwestii praw i obowiązków płatnika wynikających z następstwa prawnego powstałego w drodze sukcesji generalnej. Odesłanie z art. 31 ustawy systemowej nakazuje tymczasem odpowiednie stosowanie przepisów Ordynacji podatkowej w zakresie należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne. Zgodnie z treścią art. 93 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej, osoba prawna zawiązana w wyniku łączenia się osób prawnych wstępuje we wszelkie przewidziane w przepisach prawa podatkowego prawa i obowiązki każdej z łączących spółek. W myśl art. 93 § 2 tej ustawy przepis § 1 stosuje się odpowiednio do osoby prawnej łączącej się przez przejście innej osoby prawnej.

Jak podkreślił Sąd Okręgowy, należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne obejmują wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, albowiem prawo do zapłaty składki w obniżonej wysokości jest takim samym rodzajowo prawem,

jak prawo do ulgi podatkowej. Kwalifikuje się zatem do prawa majątkowego w rozumieniu prawa podatkowego i w myśl art. 93 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej podlega przejściu przez spółkę przejmującą. Sukcesja w zakresie należności z tytułu składek ma charakter generalny i w przypadku osoby prawnej powstaje w wyniku jej przekształcenia (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2010r., I UK 8/10; OSNP 2011 nr 21-22, poz. 279).

Stąd też bezzasadny jest zarzut organu rentowego, że należności z tytułu składek nie obejmują wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe.

Jak wynika z wniosku odwołującego, Oddział wyodrębniony w jego strukturze organizacyjnej nie będzie miał osobowości prawnej. Z chwilą przejścia części majątku

i części pracowników Spółki w trybie art. 23⁽¹⁾ k.p., stanie się odrębnym pracodawcą

w rozumieniu przepisów k.p. i odrębnym płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne przejętych pracowników, których zgłosi wówczas do ubezpieczenia. Profil działalności Spółki i Oddziału nie ulegnie przy tym zmianie. Wnioskodawca w ramach Oddziału prowadził bowiem będzie działalność w tym samym zakresie i w takich samych warunkach, w jakich prowadzona jest obecnie działalność Spółki. Przedmiot działalności Spółki i Wnioskodawcy działającego w ramach tego Oddziału, określony według PKD, również będzie taki sam.

Tym samym, Wnioskodawca jako spółka przejmująca, a przez nią Oddział, będzie płatnikiem składek i kontynuatorem działalności przejętej Spółki.

Sąd I instancji podkreślił, iż w związku z przekształceniem organizacyjno-prawnym nie ulegną zmianie okoliczności związane z oceną ryzyka wypadkowego w Oddziale zatrudniającym pracowników, których dotyczą składki. Po stronie Oddziału nie dojdzie bowiem do zwiększenia liczby osób ubezpieczonych (art. 28 ustawy wypadkowej), Oddział nie zostanie zaliczony do innej grupy działalności PKD ujętej w rejestrze REGON

i nie zmienią się kategorie ryzyk wypadkowych uzależnione od wskaźników częstości zdarzeń lub zagrożeń wypadkowych, w tym ich skutków (art. 30 tej ustawy), które usprawiedliwiałyby podwyższenie dotychczasowej stopy procentowej składki

na ubezpieczenie wypadkowe z tytułu zwiększonego ryzyka wystąpienia zdarzeń

lub zagrożeń wypadkowych (art. 33 tej ustawy). Stąd też należy podzielić stanowisko Wnioskodawcy, że jego Oddział w C. nabędzie prawo do stosowania składki

na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości, w jakiej przed przejęciem składki płaciła Spółka, ponieważ Wnioskodawca, jako osoba prawna na mocy art. 93 Ordynacji podatkowej, nabędzie wszystkie uprawnienia przejętej Spółki.

W ocenie Sądu Okręgowego, z faktu wyodrębnienia w strukturze Wnioskodawcy Oddziału, który będzie samodzielnym i niezależnym od Wnioskodawcy płatnikiem składek

na ubezpieczenie wypadkowe i niejako następcą przejętej Spółki w zakresie prawa pracy

i wykonywanej działalności, nie można wyprowadzić wniosku, że Oddział nie może stosować składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości płaconej do dnia przejęcia przez przejętą Spółkę. Utworzenie Oddziału - samodzielnego płatnika składek na ubezpieczenie wypadkowe nie może pozbawić Wnioskodawcy uprawnień, jakie ustawa wiąże z przejęciem spółek wynikających z art. 93 Ordynacji podatkowej. To właśnie Oddział zostanie bowiem utworzony na majątku przejmowanej Spółki i prowadził będzie tę samą działalność,

co Spółka, na bazie której powstanie. Niezasadne jest więc twierdzenie, że Oddział ten

nie może nabyć pośrednio przez spółkę macierzystą Wnioskodawcy uprawnień w zakresie wysokości składki na ubezpieczenie wypadkowe. Oddział ma zatem prawo do opłacania składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości uprzednio stosowanej przez poprzedniego płatnika.

Z tych przyczyn, Sąd I instancji uznał za prawidłowe stanowisko Wnioskodawcy zajęte we wniosku z dnia 25 lipca 2014r. i z mocy art.477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Apelację od tego wyroku wniósł organ rentowy.

Apelujący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia odwołania

oraz zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi

I instancji. Apelujący zarzucił mu naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 93 § 2 pkt 2 ustawy Ordynacja podatkowa z dnia 29 sierpnia 1997r. w związku

z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez przyjęcie sukcesji w zakresie opłacania składki na ubezpieczenie wypadkowe przez wnioskodawcę w sytuacji indywidualnego ustalania składki i jej zróżnicowania

w zależności od czynników ocenionych odrębnie dla każdego płatnika, co z istoty nie może podlegać sukcesji;

- art. 24 ust. 2 ustawy systemowej, zgodnie z którym należnościami z tytułu składek są: składki, odsetki za zwłokę, koszty egzekucyjne, koszty upomnienia i dodatkowa opłata;

- art. 27 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, zgodnie z którym stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe ustala się na rok składkowy;

- art. 28, art. 29, art. 30 i art. 33 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz § 2, § 3, § 4,

§ 5, § 6, § 7 i § 8 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia

29 listopada 2002r. w sprawie zróżnicowania stopy procentowej składki

na ubezpieczenie społeczne z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych

w zależności od zagrożeń zawodowych i ich skutków (tekst jednolity: Dz. U. z 2013r., poz. 878), określających zasady ustalania stopy procentowej składek na ubezpieczenie wypadkowe, poprzez ich nieuwzględnienie.

W ocenie apelującego, „odpowiednie stosowanie” do należności z tytułu składek przepisu art. 93a § 4 Ordynacji podatkowej, o jakim mowa w art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, nakazuje uwzględnienie różnic między instytucjami, do których należy przepis odsyłający i odsyłany. W przypadku oceny możliwości nabycia przez spółkę przejmującą prawa do opłacania składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości ustalonej dla spółki przejmowanej niemożliwe jest automatyczne stosowanie tych reguł ze względu na odrębne szczegółowe uregulowanie zasad ustalania wysokości składki dla każdego z płatników. Przepisy ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych nie zawierają regulacji szczególnych dopuszczających możliwość sukcesji wysokości stopy procentowej składki pomiędzy płatnikami składek w przypadku przejścia innego płatnika. Oznacza to, iż w kwestii obowiązującej płatnika wysokości stopy procentowej składki w danym roku składkowym rozstrzygająca jest norma zawarta w art. 27 tej ustawy, który przewiduje, iż stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe ustala się na rok składkowy.

Ponadto, zdaniem apelującego, przepis art. 93 § 2 pkt 2 ustawy Ordynacja podatkowa w związku z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przewiduje odpowiednie stosowanie przepisów Ordynacji podatkowej jedynie w zakresie należności z tytułu składek. Z mocy art. 24 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, należnościami są jedynie: składki, odsetki za zwłokę, koszty egzekucyjne, koszty upomnienia i dodatkowa opłata. Wysokość stopy procentowej na ubezpieczenie wypadkowe, która ma bezpośredni wpływ na wysokość należności z tytułu składek, sama w sobie nie jest należnością z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne. Nie może więc być postrzegana, jako zobowiązanie, czy uprawnienie, które przechodziłoby na następcę prawnego. Brak zatem podstaw do stosowania w zakresie należności z tytułu składek definicji rozszerzającej, obejmującej również wysokość stopy procentowej składki.

Apelujący podkreślił, iż wysokość stopy procentowej składki jest ustalana na zasadach określonych powołaną ustawą dla wszystkich podmiotów posiadających status płatnika składek w rozumieniu ustawy systemowej. W przypadku nowo zgłaszanych płatników, liczbę ubezpieczonych oraz grupę działalności, od których zależy wysokość obowiązującej ich stopy procentowej ustala się w oparciu o stan z miesiąca, w którym płatnik został zgłoszony do organu rentowego. Tym samym, dla każdego nowo zgłaszanego płatnika składek powinna być osobno ustalona wysokość obowiązującej go stopy procentowej składki.

W odpowiedzi na apelację odwołujący wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Odwołujący podniósł, iż prawo do opłacania przez jego Oddział składki na ubezpieczenie wypadkowe podlega przejęciu przez spółkę przejmującą z mocy art. 93 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy systemowej. Zauważył,

że powoływane przez organ rentowy regulacje nie odnoszą się do tego zagadnienia, a przyjęta przez niego koncepcja pozostaje w sprzeczności z dotyczącym go jednolitym orzecznictwem sądowym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd odwoławczy uznaje za własne ustalenia poczynione przez Sąd I instancji i w pełni podziela dokonaną na ich podstawie ocenę prawną zasadności odwołania wnioskodawcy.

Podstawę prawną statuującą obowiązek dokonania przez organ rentowy wnioskowanej interpretacji stanowi prawidłowo powołany przez Sąd I instancji przepis art. 10 ust. 1

ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity: Dz. U. z 2013r.,

poz. 679 z późn. zm.), zgodnie z którym przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu administracji publicznej wniosek o wydanie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę składek na ubezpieczenia społeczne w jego indywidualnej sprawie. Z mocy art. 10 ust. 2

tej ustawy, wniosek o wydanie interpretacji może dotyczyć też zdarzeń przyszłych. Organ rentowy zajął merytoryczne stanowisko w niniejszej sprawie, uznając za dopuszczalne wystąpienie do niego przez odwołującego przedsiębiorcę z wnioskiem o wydanie pisemnej interpretacji co do wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, jaka miała w przyszłości obowiązywać w Oddziale odwołującego. W tej sytuacji, zakres rozpoznania i orzeczenia w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych został wyznaczony przedmiotem zaskarżonej decyzji (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 września 2010r.,

III UK 15/10, LEX nr 667499), choć można mieć uzasadnione wątpliwości co do celowości wydania interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których nie wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę składek na ubezpieczenia społeczne w jego sprawie, lecz w sprawie jego Oddziału, który nie mając osobowości prawnej, nie ma statusu przedsiębiorcy w rozumieniu art. 4 ust. 1 powołanej ustawy. Wydanie mimo tego decyzji interpretacyjnej określiło tymczasem zakres niniejszego postępowania.

Istotę sporu stanowi możliwość przejścia przez Oddział odwołującego uprawnienia do opłacania składki na ubezpieczenie wypadkowe z uwzględnieniem stopy procentowej obowiązującej w przejętej przez odwołującego spółce.

Zgodnie z przedstawionym we wniosku stanowiskiem odwołującego, spółka (...) miała zostać przez niego przejęta po dokonaniu połączenia w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. Jak słusznie akcentował Sąd I instancji, na skutek tego miało dojść do sukcesji generalnej

w myśl art. 494 § 1 k.s.h., który stanowi o przejściu przez spółkę przejmującą wszystkich praw i obowiązków spółki przejmowanej. Na zasadzie art. 494 § 2 k.s.h., z dniem połączenia na spółkę przejmującą miały przejść ulgi przyznane spółce przejmowanej.

Nie można odmówić słuszności stanowisku Sądu Okręgowego, zgodnie z którym pośród uprawnień, jakie przejść miały na odwołującego z przejmowanej spółki, jest także uprawnienie do ustalenia obowiązującej u niej stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe. Wynika to wprost z przepisu art. 93 § 2 pkt 2 ustawy Ordynacja podatkowa w związku z art. 93 § 1 tej ustawy, stosowanych odpowiednio z mocy art. 31 ustawy z dnia

13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015r., poz. 121 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą systemową. Ostatni z powołanych przepisów nakazuje stosować odpowiednio do należności z tytułu składek przepis art. 93 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity: Dz. U. z 2012r., poz. 749

z późn. zm.). Nie budzi wątpliwości fakt, iż na pojęcie tych należności składają się wszelkie elementy mające wpływ na ich wysokość, w tym także wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, wskaźnik korygujący i kategoria ryzyka. Gdyby uznać

za słuszne założenia apelującego o braku możliwości takiego rozumienia odpowiedniego stosowania tej regulacji, wówczas powołana norma byłaby zbędna i nie miałyby zastosowania w praktyce.

Prawidłowość wysnucia przez Sąd I instancji takiego wniosku potwierdza jednolite orzecznictwo sądowe. W wyroku z dnia 20 marca 2009r. (II UK 292/08) Sąd Najwyższy stwierdził, że połączenie spółek handlowych przez przejęcie spółki zobowiązanej

do opłacania składki w innej wysokości, niż spółka przejmująca, powoduje dla nowego podmiotu możliwość wyliczenia składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości ustalonej dla spółki przejmowanej. Jeżeli wysokość składki jest niższa od należnej od spółki,

to powstaje niesprzeczna z zasadami współzycia społecznego i przewidziana przez prawo korzyść wynikająca z połączenia spółek. Znalazło to potwierdzenie także w wyrokach Sądu Najwyższego z 18 kwietnia 2012r., I UK 151/11 i z 25 maja 2010r., I UK 8/10/, w których wskazano, iż osoba prawna powstała w wyniku połączenia przez przejęcie, zachowuje prawo do opłacania składek na ubezpieczenie wypadkowe według stopy procentowej obowiązującej podmiot, który prowadził zakład pracy przed przekształceniem. Kontestowania co do zasady przez apelującego powyższych wniosków nie sposób uznać za uzasadnione.

Jak trafnie podkreślił Sąd Okręgowy, w niniejszym przypadku zasady sukcesji generalnej należy odnieść do Oddziału odwołującego, który po dokonaniu połączenia

i przejęcia majątku spółki (...), miał także przejąć jej pracowników w trybie art. 23¹ k.p. Oddział ten, jako nieposiadająca osobowości prawnej jednostka organizacyjna zatrudniająca pracowników, będzie ich pracodawcą w rozumieniu art. 3 k.p., a tym samym, płatnikiem składek na ich ubezpieczenia społeczne w rozumieniu art. 4 pkt 2a ustawy systemowej.

Stąd, Oddział ten, jako odrębny płatnik, będzie uprawniony do korzystania z dobrodziejstwa sukcesji generalnej w zakresie składki wypadkowej obowiązującej u jego poprzednika prawnego.

Wbrew zarzutom apelującego, Sąd Okręgowy nie dopuścił się zarzucanego mu naruszenia przepisów ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015r., poz. 1242 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą wypadkową. W myśl art. 27 tej ustawy, dla przejmowanej spółki ustalono na rok składkowy stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe, wynoszącą 1,56%. Obliczono ją na podstawie powołanego przez organ rentowy art. 28 ust. 2 w związku z art. 33 ust. 1 ustawy wypadkowej na takich zasadach, jak obowiązujące płatnika składek zgłaszającego do ubezpieczenia wypadkowego co najmniej 10 ubezpieczonych, któremu Zakład nie ustalił kategorii ryzyka z uwagi na brak obowiązku przekazywania informacji ZUS IWA przez trzy kolejne, ostatnie lata kalendarzowe. Wynosiła ona tyle, co stopa procentowa określona dla grupy działalności, do której należy.

Nie sposób zgodzić się z argumentacją apelującego opowiadającego się za bezwzględnym obowiązkiem indywidualnego ustalenia dla Oddziału odwołującego, jako nowego płatnika składek, nowej stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe. Zasada ta ma pełne zastosowanie do tworzonych całkiem na nowo płatników, którym Oddział odwołującego, jako kontynuator działalności spółki (...), nie będzie. Przeciwny wniosek organu rentowego wynika z bezzasadnego podważania przejęcia przez Oddział odwołującego uprawnień przejmowanej spółki w zakresie ubezpieczenia wypadkowego, wynikającego z sukcesji generalnej.

Rację ma Sąd I instancji akcentując przy tym fakt, iż odwołujący w ramach Oddziału będzie prowadził dokładnie taką samą działalność zgodnie z oznaczeniem PKD, jak ta,

jaka prowadzona była przez spółkę (...): w tym samym miejscu i zakresie, na takich samych warunkach, przy użyciu przejętego od niej majątku i przy pomocy przejętych pracowników. Ponieważ ich warunki pracy po przejęciu nie ulegną żadnej zmianie, przeto

nie zmieni się ryzyko wystąpienia wypadków przy pracy. Zgodnie z przyjętym we wniosku założeniem, nie ulegną zmianie wymienione w art. 31 ustawy wypadkowej czynniki mające wpływ na wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe w postaci kategorii ryzyka, rodzaju działalności według PKD i liczby ubezpieczonych zgłaszanych

do ubezpieczenia nie mniejszej, niż 10 pracowników. W tej sytuacji, nie ma zatem żadnego ratio legis do przyjęcia u takiego nowego płatnika składek innej stopy procentowej składki

na ubezpieczenie wypadkowe, niż obowiązująca u jego poprzednika prawnego. Taki wniosek wynika też z wyroku Sądu Najwyższego z 18 kwietnia 2012r., I UK 358/11, w którym wskazano, że osoba prawna powstała w wyniku połączenia przez przejęcie zachowuje prawo do opłacania składek na ubezpieczenie wypadkowe według stopy procentowej obowiązującej osobę, która prowadziła zakład pracy przed przekształceniem, jeżeli nie ustalono zmiany okoliczności, o których mowa w art. 28, art. 29 i art. 30 ustawy wypadkowej. Skoro

w niniejszej sprawie takiej zmiany okoliczności nie ustalono, przeto trafnie Sąd Okręgowy przyjął, iż stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe pracowników Oddziału odwołującego winna być taka, jak stopa procentowa w przejmowanej spółce. Słuszność takiego stanowiska potwierdził też Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 13 marca 2013r AUa 1057/12, Lex nr 1305976, wskazując, iż oddziały spółki mają prawo do opłacania składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości uprzednio stosowanej przez poprzedniego płatnika.

Mając powyższe na uwadze, z mocy art. 385 k.p.c. należało oddalić apelację organu rentowego, jako bezzasadną.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku

z § 12 ust. 1 pkt 2 i § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu

(Dz. U. z 2013r., poz. 490 z późn. zm.) przy uwzględnieniu wskazanej przez apelującego wartości przedmiotu zaskarżenia wynoszącej 17.150 zł.

/-/SSA A.Grymel /-/SSA M.Żurecki /-/SSO del. A. Petri
Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR